

Nog geruimen tijd ging het door bosch, tot we weer aan de door ons in het begin van den tocht zoo verfoeide hoemaboschjes kwamen. Het was een klimmen van je welste. Toen we dan eindelijk zuchtend en zweetend boven waren aangeland, wees ons de gids met stralende oogen een bebouwde hoema, waarop een zeer armzalig hutje stond. De koelies lieten alles in den steek en gingen op bezoek. Weldra werd vrijwel de geheele voorraad djagoeng van den landbouwer in een vuurtje te roosteren gelegd, terwijl de dorst gelescht werd met de daar geteelde ketimoen. Wij bleven op het paadje, waar een onzer nog kennis maakte met enkele bewoners van het bosch, waarvan we er tot op dat oogenblik geen enkel hadden waargenomen. Enkele opgejaagde wespen hadden in een oogwenk zijn gezicht gevonden en oordeelden het schijnbaar noodig tegen zoo'n vreedzamen plantenzoeker vijandig op te treden door een drietal gemeene steken te geven. De regen verdreef ons ook naar de „villa”. De heer des huizes werd beleefd doch dringend uitgenoodigd verder als gids op te treden, daar de andere niet zoo heel zeker was van het vervolg van het pad. Nu ging het maar steeds door naar beneden. Dit was nog moeilijker dan het stijgen, daar de regen alles even glibberig had gemaakt. Een enkelen keer kwamen we er dan ook bij te zitten, wat voor verdere teekening op onze witte broeken zorgde. Veel tijd om naar nieuwe planten te zoeken gunden we ons niet, daar we zeer verlangend waren nog voor den avond in onze pondok te arriveeren. Geheel zonder succes was die afdaling niet. Het geluk was zelfs zoo groot in een stukje oerbosch een voor Java nog niet bekende *Gesneriaceae* te vinden met zeer karakteristieke vruchtjes, die zeer fijn draadvormig waren. Het was een *Didymocarpus, reptans* (fig. 9) welke tot nu toe alleen van de Lamponsche distrikten en Malakka bekend was.

(Wordt vervolgd).

KORTE MEDEDEELNGEN.

Zoutetende duif.

De tafel in de achterkamer staat gedekt voor 't ontbijt. Ook onze duiven hebben achter het huis hun tafeltje welbereid: handen vol roode rijst en katjang idjoe zijn uitgestrooid en de lieve diertjes doen, in gezelschap van een troepje musschen, zich in den vroegen ochtend te goed.

Een witte duif, moeder van een tweetal sprui en, zoekt blijkbaar nog iets anders. Water kan het niet zijn, want de drinkbak staat vol.

Ze stapt, als gewoonlijk, parmantig de drempel over, vliegt echter nu niet op de kast, maar op de leuning van een stoel, hipt op de tafel en tipt tusschen bordjes en kopjes door, al zoekende. We laten 't moedjertje begaan. 't Schijnt, dat ze al vaker dit paadje heeft geloopt, want haar weg gaat regelrecht op het doel af. En dat is? Het zoutvaatje.

Ze steekt haar snavel in 't witte goedje en eet en schrokt, of alles in eens leeg moet. Af en toe moet ze even niezen doch aanstonds weer aan 't snoepen tot ook haar schrokkerig bekje genoeg heeft en ze klapwiekend naar buiten vliegt.

Telkens, als ze de kans schoon ziet, zoekt ze het zoutvaatje weer op
Solo.

B.

Volkverhalen over dieren in Ceylon.

De volgende volksverhalen of overleveringen werden voor het meerendeel bijeen verzameld door Mr. LEWIS, C. M. G. vroeger hier werkzaam voor het Gouvernement. We hebben ze vertaald en bijgewerkt en zullen misschien de lezers van de Tropische Natuur er mede interesseeren.

Ze worden gegeven voor wat ze waard zijn! Ook wij in de Oost hebben vele dieren, die den bijgeloovigen mensch aanleiding gaven, er merkwaardige verhalen van samen te weven.

Daar het meerendeel der genoemde diersoorten slechts inheemsche namen hebben, die we noch in het Hollandsch kunnen vertalen, hebben we, voor zoover ons dat mogelijk was, de Latijnsche naam er bij gevoegd.

Waarschijnlijk zal het meerendeel der slangen ook wel in onze Oost voorkomen.

(L.-Latijn, S.-Sinhaleesch, T.-Tanil.)

Slangen.

1. Wanneer iemand gebeten wordt door de waterslang Diyabara. S. (*Tropidonotus asperimus*) zal een andere slang hem nooit bijten. Men beschouwt het dan ook als een zeer gelukkig teeken, door die waterslang gebeten te worden, temeer daar ze niet vergiftig is.

2. De Wal-geromdiya, S. (*Zamenis mucosus*) knoopt zich na iemand gebeten te hebben rond den stam van een boom. Om de slang in de war te brengen wordt de gebeten persoon of een zijner vrienden op een draagbaar voorbij de slang gedragen. Deze, denkende dat zijn slachtoffer dood is, ontknoopt zich; de betoovering is nu verbroken en de gebeten persoon herstelt. Een andere verhaal voegt er aan toe, dat de op deze wijze bedrogen Wal-geromdiya naar het huis van den genezene gaat, zich daar onder het dak schuil houdt tot een gelegenheid zich voordoet om wraak te nemen.

Er is een gezegde, dat men de „sterren des hemels en de modder der zee” moet trachten te krijgen wanneer men door zoo'n slang gebeten is. De beteekenis van het gezegde is waarschijnlijk, dat de genezing zoo goed als buitengesloten is.

3. De Cobra (*Nai tripudians*) de bekende „heilige slang” der Hindoes en de trouwe metgezel der slangenbezweerders, spuwt vóór zijn avondvoedsel te nuttigen een steen uit, die een blauwachtig licht heet te verpreiden. Deze overlevering geldt nog als absoluut waar onder de inlanders, ooggetuigen ontmoet men echter helaas nooit.

De heilige Cobra zal nooit een blinde bijten. In een huis, waar papol- of murungabladeren zijn opgehangen, kan de Cobra van zijn doodelijk wapen geen gebruik maken. Ook in stukjes gesneden Atukola-takjes, in de lendendoek gewonden, of een handvol zand, waarover tooverspreuken gepreveld worden, zijn uitstekende middelen tegen beten van Cobra's.

Aan de Kottideya, een kleine soort mier, gaf de Cobra van het zware vergif mee, als bewijs van eerbied voor de buitengewone dapperheid, welke dit kleine insect vertoont.

De „heilige Cobra” der Hindoes is lichtgekleurd en maar twee voet lang. De andere soort, de „pariah” of „low-caste” Cobra is niet heilig. Een Hindoe zal er dan ook niets op tegen hebben dit vergiftige ondieer te doden, terwijl hij de heilige Cobra een schoteltje melk zal voorzetten. Een tempel hier in de buurt heeft meerdere van die „huisdieren”, en dikwijls ziet men ze op het dak of in de voorgalerij zich in de zon koesteren.

Niet alleen voor de Hindoes, maar ook voor de meeste Boedhisten is de Cobra heilig. Boedha wordt dikwijls afgebeeld met een Cobra, evenals de Hindoe-God Siva, de „God van het Heelal” en zijn gemalin Parvathy.

Onlangs werden hier nog, vlak bij de bungalow enkele zeer mooie Cobra's door een „snake-charmer” gevangen. Het raadsel van het verdwijnen van kippeneieren was nu opgelost. Zelf wilde de man ze niet doden, daar hij dan zijn toovermacht zou verliezen en sterven. Ze waren 5 en 6 voet lang.

A. C. T. N.